

*Més enllà
del somni*

Schaudin Melgar-Foraster

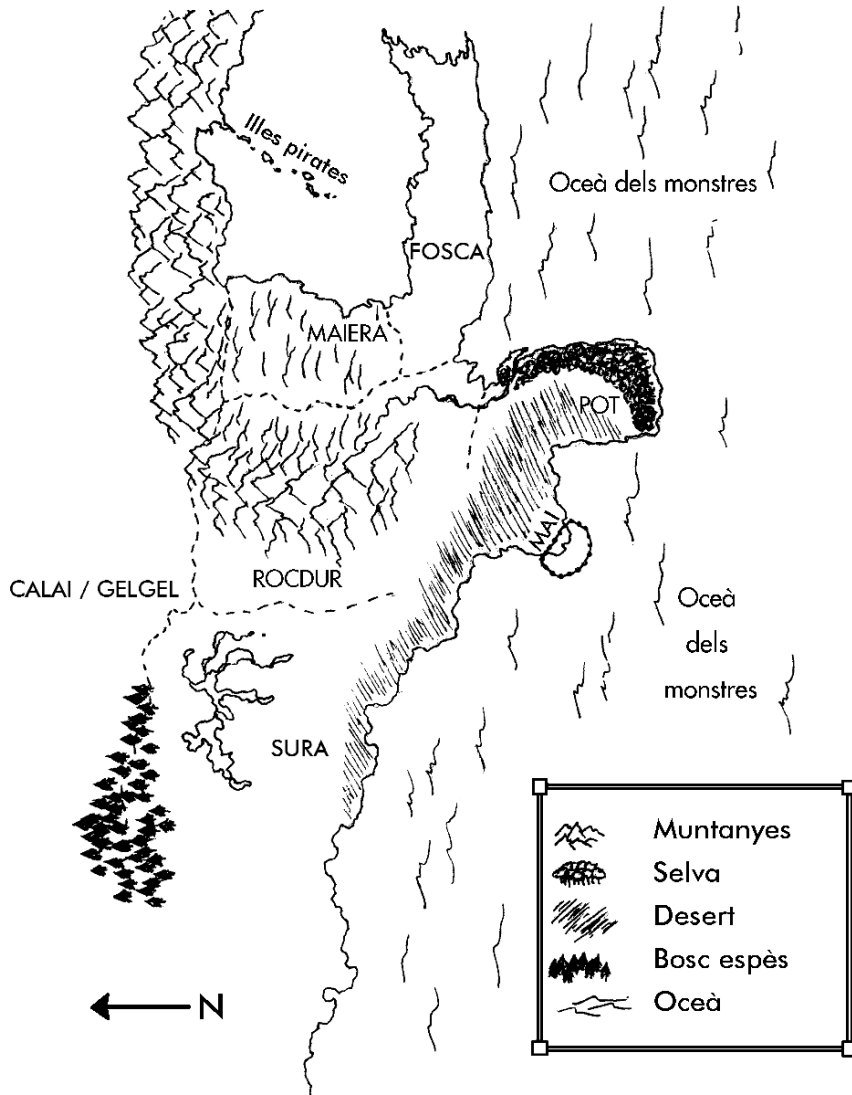

Edicions del Bullent

CAPÍTOL U

Interferències

a vall resta plena de silenci; només se sent la remor de les altes tiges d'herba sacsejades pel vent. S'insinua a penes una claror tendra de matinada que esvaeix estels i dissipa la foscor. A poc a poc, per darrere els turons, s'enfila una llum groga i rosada i, a la vall, la nit es va fonent en un joc d'ombres fugisseres i retalls de llum. El vent t'esbulla els cabells i tu te'ls apartes de la cara sentint-te com si no fossis ben bé tu. O és potser aquesta vall solitària i aliena que et confon?

Què hi faig aquí? On sóc?

Però continues quieta entre les tiges d'herba i el vent, aïllada de tota memòria, estranya a tu mateixa, mirant els turons on, ara mateix, s'ha aixecat un vol d'ocells i, de sobte, el so profund d'un corn s'estén per la vall. Dalt dels turons es perfilen nombroses figures.

«Maiera!», criden dalt dels turons i torna a sonar el corn. Les figures avancen, unes a cavall, d'altres a grans passes –títill-la el metall de les espases, dels escuts, dels estreps dels genets. «Maiera!», ressona el crit a la vall, i el so del corn i els cascs dels cavalls. I tu, al bell mig, entre les herbes que el vent sacseja, dreta, immòbil, mires com avança tot un exèrcit de guerrers.

I ara, el tropell de botes i cascsc, els crits i el ressò del corn es barregen amb els cops persistents i aclaparadors de molts tambors. Et gires i, del costat de ponent on encara vetllen les ombres, veus avançar unes figures vermelles amb espases i cavalls. Un altre exèrcit de guerrers. Tots dos exèrcits avançant cap al mig de la vall, tots dos avançant cap a tu.

I no em puc moure, només mirar ara els uns, ara els altres.

Corre, Anna, corre, amaga't sota els arbres del bosc! Corre, corre, corre!

Anna? Sí, sóc l'Anna. Respiro amb dificultat i em tremola tot el cos, al cap m'hi esclaten crits i tambors, se'm dobleguen les cames i em trobo a terra sota les herbes altes. Sento els guerrers més i més a prop.

Corre, Anna, corre!

M'arrossego, movent-me cap al bosc. L'eixordadissa de tambors, corns, passes i cridòria és ben a prop. Agafó una glopada d'aire i començo a córrer de quatre grapes, com un gos, de pressa, més i més de pressa. Les mans i els genolls se m'omplen de ferides, les herbes em tallen la cara, però continuo corrent i corrent fins a trobar-me sota els arbres.

Una llum verdosa i densa embolcalla l'indret i el sòl de fulles seques resta impertorbable resguardat del vent. T'arrauleixes, ben quieta, al costat d'un arbre des d'on pots veure la vall. Però la vall ha esdevingut una polseguera on tot són cops d'espasa, esbufecs de cavalls, crits de dolor.

Tinc les mans vermelles i em couen les ferides de la cara i els genolls; em torna el tremolor i tinc la boca seca.

A la vall, entre núvols de pols, lluiten ferotges els exèrcits en una confusió de figures vagues en moviment constant. Un genet s'ha llançat al galop cap al bosc on tu t'amagues. Un altre genet vestit de cuir vermell el segueix.

Es fiquen al bosc i el que corre davant es gira de sobte i, abans que l'altre reaccioni, li clava l'espasa. El genet de vermell cau del cavall al sòl de fulles seques, mort, amb els ulls oberts. Al teu costat, Anna.

Tens el temps just d'enretirar-te quan l'altre genet baixa del cavall amb l'espasa ben agafada; té el cabell fosc i esbullat, la barba espessa i els ulls brillants. Et quedes amagada darrere l'arbre, prement l'esquena contra el tronc, tremolant però quieta. Allí a terra el mort sembla mirar-te. Sents les fulles seques cruixint sota les botes del guerrer, molt a prop, gairebé on tu ets, però el galop d'un altre cavall entrant al bosc atura les passes.

—Arnom! —diu una veu forta que ressona pel bosc.

Et decantes un poc i estires el coll intentant veure què passa. El guerrer dels cabells esbullats s'ha girat d'esquena a tu i, un poc més enllà, l'altre genet descavalca i se li para al davant. Aquest és molt alt i té la barba i els cabells llargs i rogençs; porta una túnica negra amb un drac vermell brodat al pit i, a les mans, una espasa sagnant. Tu t'has quedat immòbil mirant els dos guerrers. L'home dels cabells esbullats alça un braç com si volgués protegir-se la cara i, per un instant, l'home alt mira cap al teu arbre. Té uns ulls vermells esglaiadors.

M'ha vist!

L'Anna es despertà amb un crit d'esglai ofegat al pit. El cor li batejava amb força i tenia la boca seca. Una feble claror d'argent s'escolava per l'esclatxa de les cortines. Va prendre's l'aigua del got que tenia a la tauleta de nit i es llevà del llit. En Puff, el seu gat, s'estirà tot mandrós, badallà i tornà a dormir.

L'Anna no gosava obrir les cortines i hi restava al davant pensant que, si les obria, qui sap si es trobaria amb

una vall solitària on el vent agita les tiges d'herba, i tornaria a sentir aquella veu que li parlava, la veu d'una dona només veu. Va sentir una esgarrifança. Aspirà amb força i les va obrir. Per la finestra es veien els gratacels de la ciutat canadenca de Toronto, resplendint, com cada nit, amb totes les finestres il·luminades. Des d'allí, al tercer pis de casa seva, l'Anna podia veure el centre de la ciutat sota una lluna freda i, a baix, el petit carrer quiet ple de neu bruta.

L'Anna ja era massa gran per cridar la seva mare, però no tenia ganes de tornar al llit, no volia que li revingués el malson de ferotges guerrers lluitant, ni l'home mort sobre les fulles seques, ni aquells ulls vermells... Li vingué un tremolor. Encengué el llum i, un cop s'assegurà que el pijama estava net i ella no tenia ferides ni als genolls ni enlloc, va assegurar-se al llit disposada a vetllar fins al matí, però abans d'adonar-se'n s'havia adormit.

La mare de l'Anna, la Núria Manent, treballava a la biblioteca Robarts, la biblioteca principal de la Universitat de Toronto, on s'encarregava de la secció de llibres catalans. La Núria s'assemblava molt a l'Anna, si bé no tenia els ulls negres i apassionats de la seva filla. La mare de l'Anna, a més, era una persona de temperament tranquil i cordial, i era evident que li costava comprendre la manera de ser de l'Anna, que es rebel·lava contra ordres que considerava injustes i s'enfuriava de cop i volta amb el més mínim indicatiu de despotisme; d'altres vegades, però, reaccionava fent mutis i arrufant les celles. Darrerament, l'Anna havia optat per la segona reacció, desconcertant tot sovint la seva mare.

Aquell dia la Núria havia tingut un matí feixuc a la biblioteca Robarts. Ara, a les dues de la tarda, s'havia assegut

a la butaca del racó del seu despatx i es disposava a menjar-se un entrepà i relaxar-se una estona, quan, tot d'una, van trucar a la porta. La Núria Manent va sospirar i anà a obrir. Era l'Anna, la seva filla, escabellada i amb l'expressió emmurriada.

—Anna! Què hi fas aquí?

Sense dir res l'Anna va entrar arrossegant la motxilla i li allargà una carta. Era una carta del Sr. Skinner, el director de l'escola de l'Anna, un home molt pesat que tot ho raonava d'una manera enrevessada i confusa.

Benvolguda Sra. Manent,

Em veig en el deure d'informar-la que la seva filla Anna s'ha comportat avui de manera inacceptable. M'explico. L'Anna ha trencat el vidre d'una finestra —la finestra del meu despatx— amb una pedra llançada des del pati.

Quan la mestra de l'Anna, la Srta. Boulder, ha parlat amb la seva filla —la vostra, l'Anna, ja que la Srta. Boulder no en té cap de filla; m'explico—, aquesta, l'Anna, es trobava en un estat agitat, estat que, segons la Srta. Boulder, no és propi de l'Anna. Això em fa pensar que potser l'Anna està passant un mal moment familiar. M'explico. Ens trobem amb molts casos similars i, generalment, és sempre la raó d'un comportament inesperat per part dels alumnes —li dic jo que tinc una llarga experiència com a director d'aquesta escola. Bé, doncs, com deia, la Srta. Boulder ha parlat amb l'Anna i l'explicació de la seva filla —la vostra filla— ha estat inadmissible. M'explico. Segons l'Anna, la seva conducta ha estat provocada per l'aparició d'un bruixot d'ulls vermells i espasa sagnant davant la meua finestra. Sí, senyora, un bruixot.

La recomanació de l'escola The Hills of St. George, que dirigeixo amb gran orgull des de fa 17 anys, és que dugui l'Anna al metge per un reconeixement i, si això fa al cas, ens informi de qualsevol fet familiar que hagi pogut trasbalsar l'equilibri psíquic de la seva filla. Tinc entès que vostè i el pare de l'Anna, el Sr. Jordi Roig, estan divorciats.

Solament em cal afegir que l'Anna haurà de romandre fora de l'escola durant dos dies. M'explico. Com a càstig pel seu comportament.

*Cordialment,
Paul Skinner
Director*

PD: Li farem arribar la factura del vidre trencat.

La Núria Manent, evidentment perplexa, va llegir la carta per segona vegada, ara en veu alta per a l'Anna que s'havia assegut a la butaca del racó.

–Què és tot això? –va dir la Núria en acabar de llegir– No entenc res.

–Al Skinner ningú no l'entén mai –digué l'Anna com si d'un fet inqüestionable es tractés.

–No. Et pregunto què ha passat –precisà la Núria amb irritació a la veu i posant la carta sobre l'escriptori.

–Doncs que he trencat un vidre –l'Anna es mirava les botes tot arrufant les celles.

–I es pot saber per què?

–Ja t'ho diu el Skinner –la mirada a les botes.

–Quin problema familiar tens? El teu pare i jo ens vam divorciar fa vuit anys! –s'exclamà la Núria.

L'Anna deixà de mirar-se les botes, girà els ulls i va fer un sospir.

–No. El bruixot –digué mirant la seva mare.

–Quina guillardura és aquesta!

–Cap, mare. Vaig veure un bruixot; de debò. Em pensava que volia atacar-me, allí al pati, davant la finestra del Skinner.

–Calla, Anna, sisplau, calla que estàs dient bestieses.

–D'acord.

–Et trobes bé? –li preguntà la Núria després d'una pausa; tenia el semblant preocupat.

–Sí, crec que sí –va dir la nena amb veu indecisa; la seva mare sospirà.

–Sigui com sigui anirem a veure el doctor Ross –digué despenjant el telèfon–. Així el Sr. Skinner no tindrà res a dir.

El Dr. Ross va parlar amb la Núria Manent després d'examinar l'Anna.

–Miri, Sra. Manent, l'Anna és una nena intel·ligent i saludable i el que ha passat a l'escola no em sembla gaire greu.

–I la història del bruixot?

–Segons m'ha explicat l'Anna, anit va tenir un malson on hi havia un bruixot, i em sembla que li va quedar molt present. Si hi afegim que l'Anna ja té dotze anys i probablement sent certa angoixa de fer-se gran, fet que pot fer-la actuar en certs moments de manera desconcertant; doncs, posi-ho tot junt i ja té l'explicació. A més a més, ja sap vostè que l'Anna no pot veure el director.

–De fet a mi també m'irrita en Paul Skinner, és un home insuportable.

–Bé, doncs. El meu consell és que no faci cas del que ha passat i potser és millor que no parli més de l'assumpte

amb l'Anna –va somriure–, i, això sí, haurà de pagar el vidre trencat.

Dos dies més tard, al vespre, l'Anna va agafar un quadern i es posà a escriure. Havia decidit que escriuria un diari personal on podria explicar tot el que li passava. Com que no era una nena gaire metòdica, va pensar que no el dividiria en dies, sinó en mesos.

Diari de l'Anna, gener de 1998:

Hola diari,

Em cal parlar amb tu perquè no ho puc fer amb ningú més. M'he adonat que hi ha coses de les quals ja no puc parlar ni amb la mare, ni amb el pare, ni amb cap company de l'escola tampoc. Abans, quan era petita, el pare i la mare sempre m'escoltaven i tenia amics i amigues. Ara no tinc ningú. Els pares sempre tenen feina i, a més a més, hi ha coses que no se les creuen encara que siguin veritat. El món dels adults és ben tancat. I els nois i noies de la meua edat s'han tornat uns rucs i no saben veure-hi més enllà del nas. Per ells tot és parlar d'actors i de què faran quan acabin l'escola –que són sempre coses molt avorrides. I clar, hi ha l'Alison Walnut i el seu grupet d'idiotes. No la puc veure. I no sé per què ve a la nostra escola pública amb tants diners com té –la passa a buscar el xòfer! Bé, sí que ho sé, deu ser per fer-se veure. El fet és que no tinc amics i no m'agrada ningú, ningú, ningú.

Potser els avis m'entendrien. Però els avis viuen a Catalunya i no els veuré fins a l'estiu quan hi vagi. Les àvies m'agraden, si bé no conec gaire l'àvia Montse, la mare del pare, perquè només ens veiem uns dies cada any quan m'estic a Barcelona. Però amb els avis Manent, els pares de

la mare, m'hi estic ben bé dos mesos, a la seva petita masia de Montvell. L'àvia Maria sempre m'escolta, encara que estigui cuinant o fent d'altres coses, i gairebé no s'enfada mai. S'assembla molt a la mare; el nas, els ulls i tot això, i diuen que tenen el mateix temperament, però la mare no m'escolta mai. I l'avi Roger m'agrada més que ningú. Llegeix molt i sempre m'explica contes i tota mena de coses que llegeix, i li agrada caminar per les muntanyes fins molt lluny, i sempre se m'endu i fem veure que som exploradors. A ell li agraden les mateixes coses que a mi i m'assemblo molt a ell, no la cara que la tinc com l'àvia Maria i la mare, amb els ulls com l'àvia Montse i el pare, sinó la manera de ser.

Però no veuré els avis fins a l'estiu i, llavors, a qui li explico el que m'ha passat? Haig de fer veure que tot és «normal» perquè no m'atabalin. Sobretot a l'escola amb el Skinner. El detesto!

No entenc el que ha passat, però sé que no m'ho imagino. Tinc molt neguit perquè no ho entenc. D'on ha sortit el bruixot? El veig al somni i després va i apareix al pati de l'escola i ahir a la biblioteca. El pare es va pensar que estava malalta quan anit vaig anar a casa seva. Vaig fer veure que potser començava una grip. Li vaig dir que havia agafat fred i per això tremolava. Com li podia dir que el bruixot havia aparegut altra vegada?

Ai, diari, tenia tanta por! La mare m'havia dut a la biblioteca Robarts perquè el Skinner no m'hi vol a l'escola fins demà i el pare donava classes i s'estava a la seva universitat tot el dia. Com que la mare tenia molta feina al despatx, vaig anar a donar un tomb per la biblioteca. Hi havia molts estudiants de la universitat i com que em veien tan jove tots em miraven, així que em vaig ficar pels passadissos amb milers i milers de llibres buscant un lloc

buit de gent. Vaig trobar un passadís una mica fosc amb fileres de llibres a cada costat, llibres molt grossos. Com que no tenia altra cosa a fer em vaig posar a llegir els títols que no em deien res i molts em sembla que eren en altres llengües. I, de sobte, vaig sentir un no sé què, una sensació que tot seguit vaig recordar perquè era la mateixa sensació que havia sentit al pati de l'escola. Vaig mirar al fons del passadís i ell era allí. Molt alt, cabells i barba llargs, una túnica negra amb un drac vermell brodat al pit, l'espa sagnant i, ai, aquells ulls vermells! Després d'un moment d'esglai vaig començar a córrer, vaig tombar al final del passadís sense mirar enrere, vaig topar amb tot d'estudiants carregats de llibres i vaig continuar corrent fins l'ascensor. Allí em vaig sentir segura perquè hi havia molta llum i molta gent, i em vaig girar. El bruixot no era enlloc. No m'havia seguit. Només apareix i tot seguit desapareix.

Ara, gairebé sempre tinc por. Anit a casa el pare no en tenia gaire, perquè com que és un pis petit no sembla que hi pugui aparèixer el bruixot; si bé no me'n refiava del tot. Em vaig estar a la sala mirant la tele mentre el pare treballava al seu petit despatx, i després vaig dormir al sofallit amb la gata vella del pare, la Juli, i entrava llum del carrer i soroll perquè és un lloc molt cèntric i jo em sentia gairebé segura del tot.

Avui és diferent. La casa de la mare és en un carrer quiet i té tres pisos i soterrani i racons amb ombres. Sempre m'havia agradat més la casa de la mare, també perquè és on visc normalment i, a més a més, tinc la cambra del tercer pis que m'agrada molt. Però ara m'estimo més un lloc petit com el pis del pare on no crec que hi aparegui el bruixot. Avui deixaré el llum obert i el llum de l'escala també i espero poder dormir. En Puff em farà companyia.

Fins aviat, diari.

L'Anna va amagar bé el diari sota una fusta de l'armari i es ficà al llit. No obstant el neguit que sentia, l'Anna s'adormí aviat. Només es despertà un cop a mitjanit amb un esvalot de gats al carrer. En Puff, que s'estava als peus del llit, va aixecar una orella i va obrir un ull. I l'Anna va adormir-se altre cop, sense saber que els gats del carrer s'havien esperat en aparèixer de sobte una figura alta amb els ulls vermells.

L'endemà al matí res més no ocorregué a la vida de l'Anna, descomptant-ne les classes a l'escola i haver hagut d'escoltar durant mitja hora el Sr. Skinner fent-li un discurs al seu despatx sobre comportament, amb els constants i esperats *m'explico* que puntejaven sempre els discursos orals o escrits del director. L'Anna feia que sí amb el cap de tant en tant sense tenir ni idea del que deia aquell pesat d'home.

El bruixot no havia tornat a aparèixer, i tot el que semblava quedar d'ell eren les brometes constants d'altres alumnes de la classe de l'Anna que en feien referència. Segurament, com era el seu costum, a la Srta. Boulder se li havia escapat alguna cosa sobre el trencament del vidre.

Aquell dia a la tarda l'Anna estava a la sala d'ordinadors de l'escola, navegant per Internet intentant completar un treball per a la classe. Tot d'una, el text que anava a imprimir va desaparèixer, la pantalla va quedar tota de color gris i el palmell d'una mà oberta va topar amb el vidre, com si algú fos dintre l'ordinador intentant sortir. Però tan aviat com va topar amb el vidre, la mà va desaparèixer.

L'Anna es va fer endarrere tirant la cadira i posant-se dempeus de cop. No podia deixar de mirar l'ordinador amb espant, però a la pantalla hi tornava a ser el text. Passat el moment de terror, l'Anna va posar-se sota la taula intentant veure què hi havia darrere l'ordinador –només

cables i endolls. Va tornar a mirar la pantalla i el text seguia sent-hi. Va prémer tecles, va moure el ratolí, i res anormal no succeïa.

L'Anna estava tan capficada examinant l'ordinador que no s'havia adonat que el seu comportament era observat pels altres alumnes que eren allí, fins que les rialles van ser prou fortes perquè l'Anna s'adonés del que l'envoltava.

–Què, Anna, has perdut l'enteniment sota la taula?

–Anna! Busques el bruixot darrere l'ordinador?

I vinga bajanades i riure. L'Alison Walnut, però, no deia res ni tampoc reia. I que l'Alison Walnut no digués alguna cosa feridora ni se'n rigués d'algú si hi havia l'oportunitat, no deixava de ser estrany. Estava quieta a l'ordinador del costat de l'Anna fent que escoltava música del seu *discman*, però amb només un cop d'ull a l'Alison, l'Anna va saber que l'altra nena havia vist alguna cosa.

–Què passa? –va fer l'Anna dirigint-se a tots–. Se m'havia penjat l'ordinador i mirava si els endolls estaven bé. Sou una pila de rucs.

I va tornar a asseure's amb tota dignitat davant l'ordinador, si bé el cor li anava molt de pressa. Va fer una ullada a l'Alison; seguia enganxada amb el seu maleït *discman* i amb la cara sense expressió.

L'Anna va imprimir el text, el va llegir i rellegir sense saber què llegia (el cap sols donava voltes al palmell de la mà) i quan va sonar el timbre va haver de córrer cap a classe amb els altres alumnes. En arribar a la porta, però, es va girar i va veure com l'Alison s'havia canviat de lloc i feia servir l'ordinador que l'Anna havia deixat.